

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΒΑΘΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59
"Εκαστον φύλλον τιμάται
λεπτόν 20

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΨΗΡΟΤΕΑ
"Εσωτερικού δρ. 10. - "Εξωτερι-
κού φρ. χρ. 12. - Ρωσίας ρούβ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φωτεινή-Ζεινέπ, πασχαλινόν διήγημα ὑπὸ Ι. Μ. Δαμβέργη
Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος
Τὸ φίλιν, πασχαλινὴ ἐπιγραφή, ὑπὸ Δ. Κωνσταντοπούλου.
Οἱ βλάχοι τῆς Μίνδου: Μαλακασί, ὑπὸ Κ. Δ. Κρητιάλλη. (Συνέχεια).
Φωτεινός, ὁ Ζευγολάτης (ἔσμα πρώτον) ποιήμα Ἀριστοτέλους Βιλαρρίτου.
Ἡ Βασιλοπούλα διήγημα τῆς Madame de Lya (μετάφρασις Σ. Χ.)
Τὸ καθήκον, μυθιστορία ***. Μετάφρασις Α. Ἀμπέρτη. (Συνέχεια).
Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. Ἐγκύρια - Ἐξωτερικά. Ἀρχαιολογία. - Φιλολογία. - Καλλιτεχνία.
Ἐφημερίδες, ἀέδατα, ποιήματα, ποιήματα.
Ἰδιαιτέρως γράμματα.
Νέα βιβλία.

ΦΩΤΕΙΝΗ-ΖΕΙΝΕΠ

Πασχαλινόν διήγημα

A.

Εἶδατέ ποτε ἀπὸ τοῦ μέσου λαμπρᾶς καὶ
μοσχοβολοῦ ἀνοδοδίσμης προκύπτουσαν κε-
φαλὴν ὄρειω, συστρεφομένην, διαχέουσαν
τὴν φρικτὴν διὰ τοῦ ἀπαισίου συρίγγματος,
τὸ ρίγος διὰ τῶν βλοσυρῶν ὀφθαλμῶν τῆς;
Ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄρειω εἶνε ὁ Σεριφ ἄγχι
μαϊνόμενος, βλασφημῶν, κραυγάζων ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ κονακίου τῆς μαγικῆς του ἐξοχῆς,
ἧς τὰ θαλερωτέρα ρόδα δὲν ἠδύνατο νὰ
συναγωνισθῶσιν ἐπὶ κάλλει καὶ χάριτι πρὸς
τὰ πέντε οὐρί, ἅτινα περιδεῖ καὶ τρέμοντα
ἵστανται περὶ αὐτοῦ.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆτε ποῖα ἦτανε καὶ
δὲν με μέλει. Θέλω νὰ μοῦ τὰ μαρτυρή-
σετε, γιατί ἄλλῳδως ὄλαις, ὄλαις θὰ σὰς
σφάζω, ἀκούετε;

Καὶ βρυχηθὸς ἄγριος ἐπηκολούθησε τοὺς
ἀγρίους τοῦ λόγου.

Ἄλλ' αἱ πέντε χανοῦμισσαι εἰσῆγων, ἐνῶ ἡ
ἀγωνία τοῦ φόβου διέστειλε τοὺς χαρακτή-
ρας τοῦ προσώπου των καὶ ἐφυγάδευε τὰ
ρόδινα τῶν παρειῶν των χρώματα.

Ἐσῆγων καὶ μόλις ἐτόλμων νὰ ὑψώσωσι
τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἀγᾶν, ἀμα κατέ-
παυον ἐπὶ στιγμὴν αἱ κραυγαὶ του, ἐλπίζου-
σαι ὅτι θὰ ἦσαν αὐταὶ αἱ τελευταῖαι.
Ἐπειτα ἐξηκόντιζον ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην
ὑποπτα βλέμματα, ἀλλὰ ματαιῶς. Ποίαν
νὰ ὑποπτεύσωσι; Μὴ δὲν ἐγνώριζοντο ἀπὸ
τόσου καιροῦ;

— Καμμιά δὲ μοῦ δίνει ἀπόκρισι; ἐ-
ξερράγη λέγουσα καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ ἀγᾶ.
"Ὅλοις ἰθαλήθετε νὰ με σκάσετε ἀπὸ τὸ
θυμὸ; Κακομοίραις, κακομοίραις φεῖδι ποῦ
θὰ σὰς φάη!

Αἶφνης δὲ μεταβάλλων τὸ πρόσωπον ἐπὶ
τὸ ἠπιώτερον, καὶ χαμηλῶν τὴν φωνήν.

— Ἐλα, πῆς μοῦ ἐσὺ, Ζεινέπ, τί ξέρεις.

Ἡ Ζεινέπ ἐτήρησε σιγὴν.
— Πῆς μοῦ, μάτια μου...
— Δὲν ξέρω τίποτε, πασᾶ μοῦ, ἀπεκρίθη
αὕτη διὰ τρεμούσης φωνῆς.
— Ἄμ' ἐσὺ, Γκιούλ;
— Μὴτ' ἐγὼ, ἀφέντη μου.
— Ἄμ' ἐσὺ, ἐσὺ, ἐσὺ; ἠρώτησε τὰς λοι-
πὰς ἀποτεινῶν πρὸς ἐκάστην ἡμερον, ἀλλὰ
πλήρης ὑποκρισίας βλέμμα.

Καὶ τούτων ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξεν ἡ αὕτη.
Τότε ἡ ἐπὶ στιγμὴν συγκρατηθεῖσα ὄργη
τοῦ Σεριφ ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον. Δι'
ἐνὸς λακτίσματος ἀνέτριψε τὴν πρὸ αὐτοῦ
μικρὰν τράπεζαν ἐφ' ἧς πολυτίμος ναργιλῆς
καταπέσων συνετριβῆ εἰς μυρία τεμάχια.

— Αἱ, σκύλλαις! ἱβρυχῆθη σκύλλαις, ποῦ
τρώτε χαράμι τὸ ψωμί μου, θὰ σὰς δείξω
ἐγὼ ἂν λέτε ἢ ἂν δὲ λέτε!

Καὶ δι' ἐνὸς πηδήματος ἤνοιξε τὴν θύραν
καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ ἰδιαιτέρων του δωμά-
τιον.

B.

"Ἦδη ὀλοφυρμοὶ ἀκούονται ἐν τῇ αἰθούσῃ
τοῦ χαρεμίου. Ὁ τρόμος, ἡ ἀγωνία διπλα-
σιάζεται. Οἱ ὀδόντες τῶν χανομισσῶν, πο-
λύτιμοι ψευδεῖς μαργαρίται, ὧν ἡ θεὰ μόνον
ἀξίζει ὅσον οἱ ἀληθεῖς, συγκρούονται. Ἄπα-
σαι ἔχουσι τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμοὺς
πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένους καὶ νομίζουσι
ὅτι βλέπουσιν ἤδη εἰσερχόμενον, μετὸ για-
ταγάνιον γυμνὸν εἰς τὴν δεξιάν, τὸν ἄγριον,
τὸν κακόν, τὸν παράφορον δεσπότην των.

Καὶ ἐγνώριζον ὅτι ἦτο ἱκανὸς ὄλας νὰ τὰς
φονεύσῃ ἔβλεπον ἀλλήλας συσπειρωθεῖσαις
ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν καὶ ἐφαντάζοντο ὅτι
διὰ μιᾶς του κινήσεως ἠδύνατο ἀπασῶν ν'
ἀποτάμη τὰς κεφαλὰς. Αὐτοὶ οἱ τοῖχοι πό-
σας ἄρα γε δὲν εἶδον σκηνὰς παρομοίας; Καὶ
αὐταὶ, πόσα δὲν ἤκουσαν περὶ τῆς αἰμοχα-
ροῦς του ψυχῆς; Καὶ ἐν τῇ μνήμῃ ἐκάστης
ταχέως διεδέχοντο ἀλλήλας ὄλαι αἱ φρικῶ-
δεις διηγήσεις, ἅς περὶ τοῦ αὐθέντου των
κατὰ καιροὺς ἤκουσαν.

Τὰ παράθυρα κλείονται δι' εὐθραύστου ἐκ
λεπτοτάτου ξύλου δικτυωτοῦ, ἀλλὰ ποῖα
χανομισσα θὰ ἐτόλμα ποτὲ νὰ τὰ διαρρήξῃ
καὶ νὰ πηδήσῃ ἐξω τοῦ γυναικωνίτου; Ἄλ-
λως τε, μὴ ἦσαν ἔνοχοι; Μὴ παρεβίασαν
τὴν πρὸς τὸν αὐθέντην πίστιν των; μὴ ἐδέ-
χθησαν ἄλλον, ἐκτός αὐτοῦ, ἐν τῷ χαρεμίῳ;
Τίποτε ἐξ ὅλων τούτων. Ἐπρόκειτο περὶ
τοῦ μᾶλλον ἀσημάντου τῶν πραγμάτων.

Ἄπλουστάτα εὐρέθησαν χαμαί, εἰς γω-
νίαν τινὰ τῆς αἰθούσης, θρύμματα κελύφους
ἐρυθροῦ ὠοῦ. Οὐδὲν πλεόν. Ἄλλὰ τὰ εἶδεν
ὁ ἀγᾶς καὶ ἐξέμνην. Τὰ εἶδε καὶ ὑπόπτευσε
τὰς μεταξὺ του. Ὑπόπτευσεν ὅτι ὑπῆρχε
τις μεταξὺ αὐτῶν μὴ πιστεύουσα ὅτι ὁ Μωᾶ-
μὲθ εἶνε ὁ προφήτης τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐτι χεί-
ρον λατρεύουσα τὸν Χριστὸν τῶν ἀπίστων...

Γ.

Καὶ ἦτο πράγματι μία τούτων κρυφῆ Χρι-
στιανῆ μία, ἡ μᾶλλον εὐνοουμένη καὶ ἡ ὠ-
ραιότερα τῶν γυναικῶν τοῦ Σεριφ. Καὶ ἐ-
κρυπτεν αὕτη ἐκ γενετῆς ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς
τὴν πίστιν πρὸς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου,
ὅπως τὴν εἶχον κρύφη καὶ διαφυλαχῆ ὁ πα-
τήρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς κατὰ τοὺς θλιβεροὺς
ἐκείνους τῆς τουρκοκρατίας χρόνους...

Πόσον καλὴ καὶ ὠραία καὶ γλυκεῖα ἦτο
ἡ Ζεινέπ! Ὁ φθόνος καὶ ἡ ζηλοτυπία εἶχον
ἀφοπλισθῆ πρὸ αὐτῆς καίτοι ἐπὶ δεκάδα ἐ-
τῶν μόνη ἐκ τῶν πέντε γυναικῶν τοῦ Σεριφ
ἦτο ἡ κυρία τῆς καρδίας του. Ἡ παροι-
μιώδης ἀγριότης καὶ ἡ ἀσπλαγχνία τοῦ ἀγᾶ
πρὸ τοῦ γαλκνοῦ τῆς βλέμματος μόνον ἐ-
πραίνετο, καὶ εἰς καλοκαγαθίαν, πολλὰκις
ἐτυχε νὰ μεταβληθῇ. Ἡ σκληρότης του ἐ-
κάμπτετο πρὸ ἐνὸς τῆς μειδιήματος καὶ ἡ χεῖρ
του, κτερχομένη ἵνα φέρῃ τὸν θάνατον, πο-
σάκις δὲν ἐσταμάτησεν εἰς τὸ κενὸν ἔνεκα
μιᾶς τῆς κραυγῆς, ἀνωθεν, ἀπὸ τοῦ δικτυω-
τοῦ, ἐκπεμπομένης!

Ἦδη ὁμως τῆς Ζεινέπ ἡ καρδία πάλλι
πλειότερον τῶν ἄλλων, οἱ γόοι τῆς εἶνε θλι-
βερώτεροι. Ἐβλεπεν ἐαυτὴν ἔνοχον, ἀπωλε-
σθεῖσαν. Δὲν ἠθάνετο τὴν δύναμιν ν' ἀντε-
πιξέσθῃ κατὰ τῆς ὄργης τοῦ Σεριφ, ἤδη μᾶ-
λιστα, ὅτε τόσον τὴν ἐκορύφωσαν αἱ ἐπανε-
λημμένα ἀρνήσεις τῆς. Ὁ ἀλαβάστρινος
βραχίων τῆς δὲν θὰ εἶχε τὴν ἰσχύν νὰ κα-
ταβιβάζῃ τὴν ἐνοπλον χεῖρά του, καὶ μᾶ-
λιστα ἂν ὠμολόγῃ τὴν ἀλήθειαν, ἂν ὑπε-
δείκνυε ἐαυτὴν ὡς μόνην ἔνοχον. Ἄλλ' ἐ-
πίσης θὰ ἀνείχετο νὰ πᾶθωσιν αἱ ἄλλαι,
ἡ καὶ μία μόνη τὸ ἐλάχιστον χάριν αὐτῆς;
Τί ἐπταῖον αἱ πτωχαὶ φίλαι τῆς ἂν αὕτη
ἐστάθῃ ἀπρόσεκτος καὶ ἀφῆκε νὰ τῇ δια-
φύγῃ τὸ φοβερόν ἐκεῖνο τεκμήριον τοῦ με-
γάλου μυστικοῦ τῆς;

Ἐπὶ δέκα ἔτη ὀλόκληρα, ἀφ' ὅτου δε-
κακαετίδα κόρη τὴν ἐνομφεῦθη καὶ τὴν
ἔλαβεν εἰς τὸ χαρεμίον τοῦ ὁ Σεριφ, οὐδέ-
ποτε μία κἄν λέξις ἢ κίνησις τὴν προέ-
δωκεν ἢ ἐγέννησε τὴν ἐλαχίστην τῶν ὑπο-
ψιδῶν. Καὶ ὁμως ἐπὶ ὄλα τὰ ἔτη ταῦτα οὐ-
δέποτε κατὰ τὸ Πάσχα τῇ ἔλλειψε τὸ «κόκ-
κινο αὐγὸ», ὅπερ ἱεροκρυφίως τῇ ἐπεμπεν
ἡ μήτηρ τῆς, ὡς χαιρετισμὸν τῆς ἀποκρύφου
των πίστειως, ὡς ἀνάμνησιν ἱερᾶν, καὶ ἐλπίδα
γλυκυτάτην.

Καὶ ἐπέπρωτο ἤδη ἐκ τυχαίας, μηδαι-
νῆς αἰτίας, εἰς ἣν μυρίας ἠδύνατο νὰ δώσῃ
ἐξηγήσεις, ἂν ἐφοβεῖτο ὅτι τοιαύτας ἐμελλε
νὰ λάβῃ διαστάσεις, ἐπέπρωτο ἤδη τὸ μυ-
στήριον τῆς ν' ἀποκαλυφθῇ. Ἐπέπρωτο τὰ
μικρὰ ἐκεῖνα θρύμματα νὰ γίνωσιν ἡ αἰτία
τῆς καταστροφῆς, διότι ἐγνώριζεν αὕτη κα-
λῶς τὸν Σεριφ, τὸν φανατισμὸν του κατὰ
παντός ὅ,τι χριστιανικὸν καὶ τὴν παράφορον
ὄργην του.

σάμεν πάντες σταυροποδητή πλησίον άλλήλων... Είχον εκ δεξιών τον ιερέα και εξ ευώνυμων τον κ. Ζενεράλην.

ήσαν εν άλλαις λέξεσιν ειδύλλια, εξ εκείνων, τα οποία άκούων τις εκεί, εν τή έξοχη... Τέλος ο γνωστός μοι Σιάμος, τον όποιον ειχον άκούσει και άλλοτε πολλάκις να τραγουδή, ειπεν ένα κλέφτικον, από κείνα που μ' άρέν' έμένα» ως έλεγεν.

συναινέσει του κ. Ζενεράλη τότε, ιδώρησα τον παρεθόντα Αδγουστον εις το εν Αθήναις Μουσείον τής Χριστιαν. Αρχαιολογίας... Κ. Δ. ΚΡΥΓΓΑΛΛΗΣ

Το φιλολογικόν γεγονός τής εβδομάδος ήτο η έκδοσις των έργων του άειμνήστου έθνικού ποιητού Αριστοτέλους Βαλαωρίτου εις δύο τόμους...

ΦΩΤΕΙΝΟΣ Ο ΖΕΥΓΟΛΑΤΗΣ ΑΙΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

— Πάρ' ένα σβάλο, Μήτρο, Και διώξ' εκείνα τὰ σκυλιά, που μου χαλούν τὸ φύτρο... Ο χερολάτης έφαγε τ' άχαρά δάχτυλά μου...

— Περιδρομος, κεφάλα, Μή βλαστημήσω τὸ βυζί, που σάδακε τὸ γάλα... Δε νοιώθεισ πῶς τούς σγαίνομαι! Όλην αὐτήν τήν ψώρα...

— Είνε τὸ Ρήγα, δὲν κοτῶ... Για κούταξ' εκεί πέρα... — Τι Ρήγας, τί Ρηγόπουλα! Εἶν' ὁ καινούργιος κύρης, Που πλάκωσε μὲ ξένο βιὸ νὰ γείνη νοικοκύρης...

— Μὴ μὲ προπαίρνεις ἄδικτα, πατέρα μου, εἶνε τόσο! Περνοῦν σὰ μαῦρος σίρυννας... σφιχτὰ μᾶς ἔχουν ζῶση...

— Βλέπεις, ἐγὼ δὲν τοὺς ψηφῶ, μὲ τὰ γεράματά μου... — Πατέρα, τ' εἶναι πῶκαμες!

— Μὴ μὲ προπαίρνεις ἄδικτα, πατέρα μου, εἶνε τόσο! Περνοῦν σὰ μαῦρος σίρυννας... σφιχτὰ μᾶς ἔχουν ζῶση...

Οι σκυλοι τους; που εμάινωσαν... — Πατέρα μου εσταμάτησαν... — Νὰ μὴ σκλέψης ἀπ' ἐδῶ, μὴν ἀνασάνης λέξι... Μόχτα, μωρέ, κ' ἐπλάκωσαν... Πρόσεχε τὸ Δευτέρη.

— Ολόρθος μένει ὁ γέροντας, θλόος ἔτὸ πάτημά του, Καί καρτερεῖ τὸ σίρυνα, που μουγκρίζ' ἐμπροστὰ του...

— Ξένος ζυγός δὲν ἔγυρε τοῦ Φωτεινοῦ τὴν πλάτη... Γι' αὐτόν, γιὰ τοὺς συντρόφους του, τὰ Σταυρωτὰ κ' ἡ Ελάτη...

— Μόλις μου ταπεινότερα... Λύγισε τὸ κεφάλι, Προσκύνα τὸν ἀφέντη σου, Ξεσκληαρη, διακονιάρη!

— Κι' ὁ φράγκος τᾶσπρα του μαλλιὰ χτυπᾶ μὲ τὸ κοντάρι... — Κι' ἐγὼ, σκουλήκι ἀγνωρίστο, ὁ Τζώρτζης ὁ Γρατσιαῖνος...

Γέροντα τὸν ἐλάτρευε πάντα κρυφὰ ἡ Λευκάδα... Τὸν εἶχε πολεμάρχο τής, χωρὶς νὰ πάρη ἀγκάδα...

Μὴν ἔζωσαν τὰ κύματα κ' ἔβραζε γύρα γύρα... Μελανιασμένη, ἀκράτητη ἡ ἀνθρώπινη πλημμύρα...

Μ' αὐτόν πόν ἦλιον ἐλαμπε κ' αὐτὸς ὁ ἐβδομητάρης!

— Εἶσὸ μου πετροδόλησις, παλῆγορε, χωριάρη, Τὰ δύο μου τὰ λαγωνικά;

— Μόλις μου ταπεινότερα... Λύγισε τὸ κεφάλι, Προσκύνα τὸν ἀφέντη σου, Ξεσκληαρη, διακονιάρη!

— Κι' ὁ φράγκος τᾶσπρα του μαλλιὰ χτυπᾶ μὲ τὸ κοντάρι... — Κι' ἐγὼ, σκουλήκι ἀγνωρίστο, ὁ Τζώρτζης ὁ Γρατσιαῖνος...

— Κι' ἐγὼ, σκουλήκι ἀγνωρίστο, ὁ Τζώρτζης ὁ Γρατσιαῖνος... Ἀφέντης σου πάντοτενός, τύραγνος, ἄρχοντας σου...

Και 'ς τὰ στερνα τὰ λόγια του ένωϊσας ο Ζευγολάτης...
'Οτι ένα δάκρυ ενότιζε τ' ασπράδι του ματιου του...

— 'Αν εξερρήθ το κλαρί, πάντα χλωρή 'ιν η ρίζα...
Και μένει πάντα ζωντανή η ρίζα φέγγ' η βρίζα...

— Δειξέ μου αυτό το λειψανο, που θα βρωλοκαίση...

— 'Εγώ... ο φτωχός ο Φωτεινός, ο γέρος, ο ξεσκληρής...
Που ρίχνω εδώ το σπορό μου για να μου τόνει πάρες...

— Συμαζώωε τη γλώσσά σου τη φειδινή, χωριάτη...
Μη μου ξανάφτες τη χολή, Γονάτις εμπροστά μου...

— Καλλιτέρα, το βρόχο...
Παρά τὰ γόνατα 'ς τή γή... 'Αρχε κατάρω τώω...

— Τώρα θα ιδής, παλληκαρά... 'Ακουστέ με, συντρόφοι...
Και μη θυμώστε αν λυπηθώ αυτόν τον άγριον άρν...

Και δυο σκιαδες παράτα ώρησαν κι' άρπάξαν...
Τα βόδια, πούταν 'ς τὸ ζυγό. Δυο άλλοι τὸν άδράξαν...

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ (Δ ε κ η μ α)

'Η Χρυσάνθη έστέναζεν. 'Ανεστέναζεν η πτωχούλα...
'Η τελευταία του δύοντος ήλιου άκτίς, διαπερώσα τὰ βαρέα...

πεναντι μεγαλοπρεπούς κήπου κειμένων, η-δυτάτη...
'Εν δὲ τοίς πυκνοίς πρασίνοις δένδροις τὰ πτηνά...

Τὸ πᾶν έφάνητο δημιουργηθέν, όπως έν αὐτῷ...
'Εξηλωμένη επί ανακλιντροῦ έν τῇ χιονάδει...

'Αρχίσαν του κοντόσπαθου άργά να πελεκάνε...
'Εν τριωμένα δάχτυλα και να περιγελάνε...

Τὸ Φραγκολόγι έσκόρπισε βουβό, κ' έντροπιασμένο...
Κι' άρπινει εκεί τὸ Φωτεινὸ 'ς τ' αλέτρι του δερμένο...

— Παιδί μου, Μήτηρο, απέθανες;... Πῶς σέρνεσαι 'ς τὸ χῶμα;...
— Πάτερα, οί λύκοι έφύγαν;... και ζῆς, και ζῆς ακόμα;

Και τὸ παιδί τὸ δύστοχο, παρᾷλυτο, σιασμένο...
Ξιδίνει τὸν άφέντη του, φιλεῖ τὰ δάχτυλά του...

— Μήτηρο, τὸ βλέπεις; Τίποτε, τίποτε δὲ μάς μένει...
Ούτε Ζευγάρη, ούτε σπορά. Κρέμονται 'ς τὰ λουλούδια...

— Δὲ θά σδυστοῦν άπ' τὴν καρδιά, κι' άν ζῆσω χίλια χρόνια...

— Τ' όρμεις μ' όλην τὴν ψυχή;... Μοῦ τάξεις, τὴ σφενδόνα...
Ποῦ βράχηκε 'ς τὸ αἱμά μου να τὴ φορῆς εἰκόνα...

— Τὸ τάζω... Σοῦ τ' όρμιζομαι...

— Σοῦ δίνω τὴν εὐχή μου... Δεμένη με τὴν έχτρα μου... Πάμε άπ' εἰδὼ παιδί μου...

'Ερριξε ο Μήτηρος τ' όρφανὸ τ' αλέτρι του 'ς τὸν ὄμο...
Σὰν να ταν κόψια καλαμέη και τοῦ χωριῶ τὰ δρόμο...

Πόσο εμεγάλωσε με μιὰς! Περᾶ με τὴ βουκέντρα...
Και φαίνεται ψηλότερος ότ' εἶνε από τὰ δέντρα...

κεκοσμημένον διὰ περιδεραιου εκ πολυτιμο-τάτων...
'Οποία κρυφά εἰδωλοσῆς ήδονατο να εγγα-φάξη...

'Η Χρυσάνθη έρέμπαζε... 'Η Χρυσάνθη ένευροπολι...
'Είνε ανάγκη να το είπωμεν; — 'Ο Έρωσ; ο μικρός ούτος τυράννος...

Ηγάπα και δὲν ήδύνατο να ομολογήση τὸν έρωτά...
'Ο δε κατακτῆσας τὴν καρδιαν της ήτο πλάνης...

Για τῆς καρδίας μου τὴν κυρά... Τὰ λέω τὰ τραγουδία...

'Η Χρυσάνθη από τὸν-εξώστου ήκουε τὴν φωνήν...
και ήχητο να εἶνε αὐτὴ η κυρία τῶν σκέψεων...

Πάντοτε σχεδόν τῷ έρριπτε χρυσά τινα κερμάτια...
ό δὲ εκπληκτος μουσικός εθαύμαζε τὴν τόσφ...

Πολλὰ οὖ-ω παρήλθον ήμέραι... οί δὲ στεναγμοί τῆς Χρυσάνθης καθ' εκάστην ε-γίνοντο...

'Η βασίλισσα, η μήτηρ της, η αγαπηῶσα αὐτὴν...
τρυφερώτατα, οὔδεν μαντευσσασα, ηδυνάτει να...

— Τι θλίψιν έχεις, ἀγάπη μου; τὴν ήρω-τα...
περιπτύσσουσα αὐτὴν εντός τῶν βραχιόνων της...

'Εξηλωμένη επί ανακλιντροῦ έν τῇ χιονάδει...
λευκότητι της εκ τριχάπτων εσθητός της...

Αγαπημένη μου κυρά, Σὺ τῆς καρδίας μου ή χαρά...

Ταχέως δὲ ὁσον επέτρεπον αὐτῇ η ευπρέ-πεια...
και κοσμίτως έσπευσε πλησίον του νεανίου...

Αὐτὴ δὲ εὐτυχῆς ὡς οὔσα τὸ ἀντικείμενον...
τῆς λατρείας του, γλυκείως έμειδία και διὰ τρυμούτης...

— Διὰτὶ δὲν ήλθες τὰς ήμέρας ταύτας; τὸν ήρωτά σου...
— 'Ημην ασθενής; ἀπεκρήθη ὄλωσ-εκ τῆς συγκινήσεως...

— Δὲν μοῦ χαρίζεις τὸ ὄνομά σου; ήρω-τῆσε...
χαμηλοφώνως. — Μικος, ἐψθύρισεν ούτος.

— Καλά, Μικος; — 'Ελα καθ' ήμέραν να ψάλλης...
εἰδὼ άν δὲν θέλεις να πάσχω και εἰγώ. Και άφήσσα...

Οὔδέποτε τὰ ἄσματα τοῦ ἀοιδοῦ ήπη-ξαν...
ἐκφραστικώτερα, και μετὰ πλείονος ζεσεως και...

Αἱ ἀκόλουθοι ήμέραι μέγλως συνετέλεσαν...
εἰς τὸ να συσφιγθῇ ὁ τῆς τρυφερότητος δεσμός...

— Ημέραν τινὰ μεγάλην εν τοίς ἀνακτόροις...
επέκράτει ταραχή. Κατὰ τὴν νύκτα εἶχεν εξαφανισθῇ...

— Η Χρυσάνθη μηδυναμένη πλέον ν' αντί-στη...
εἰς τὸν έρωτα, εδραπέτευεν ὠραία τινά ήμέραν...

Ο Μικος εἰς τὸ εἶδες ζδει μόνον διὰ τὴν λατρευτὴν...
του. Δὲ αὐτὴν μόνον εἰχαιε τὴν θαυμασίαν...

— Ὡ! πόσον εἶνε εὐτυχής. Τὰ βλέμματά των...
βυθίζοντες εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς ἀλλήλων...

Ο Μικος οὐδὲως ἀπεμακρύνετο, εκτός μόνον...
ότι ήτο ανάγκη να μεταβῇ εἰς τὴν πλησιέστεραν...

— Ἄλλ' αὐτὴ δι' ἐνός μειδιάματος τὸν ἀνα-θαρρύνει...
και σφοδρότερον περιπτύσσουσα αὐτόν εν τὰς...

— Ημέραν τινὰ ἀπέλθον προς προμήθειαν τροφῶν...
ἐπανάφεται ἀργότερον τοῦ συνήθους...

— Ἀποτόμως ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου...
ἀλλὰ τὸ πρῶτον βλέμμα του δὲν πίπτει ἐπὶ τῆς...

— Εἶχον ἀπαγάγει τὴν Χρυσάνθην. 'Εμμένης γενόμενος...
ὁ Μικος ἔλαβε τὴν προς τὰ ἀνάκτορα...

— Καθ' ὄλην τὴν νύκτα εστέναζε και ε-κλαιε...
και τὴν ἐπαύριον διήλθεν ὁ δύστοχῆς μήτηρ...

— Τὸ δὲ εσπέρας ἐπανάφθην εἰς τὰ ἀνάκτορά...
ἀπόφαίν εἶχον διὰ τῆς βίας να ἐπανακτῆσῃ τὴν...

νον το μονότονον ασμα του πιδாகου ηκουετο...

Αφνης το βλεμμα του ως δια μαγνητι...

Πράγματι ητο η Χρυσάνθη, αλλά κοιμη...

Υπό αργήτου θλιφεις κατεχόμενος ο...

Ο Μικος ειχεν ενωθη μετ της λατρευ...

Καθ' ολην την νύκτα η καταγιγίς έμαι...

Από της ημέρας ταύτης οι κάτοικοι των...

πισκέψεις, σχετίσου με τους γείτονάς σου...

Είς ταύτα η Σουλβία άπήντα χαριεντι...

«Συ δεν είσαι ζηλότυπος, άλλ' εγώ επι...

«Πιστεύω ότι ελπίσεις, άπεκρίνετο πάλιν...

«Ήτο πολύ άρρωστος και ο ιατρός τή...

«Ηθέλησα μοι έπειν, ιδούσά με,...

«Διατί μοι έιπε τούτο; Δεν την ήρω...

«Η επίσκεψίς αυτή ητο φυσικωτάτη. Η...

«Συ όμως, Σουλβία, είναι αυτή η αλή...

ΙΘ'

Εν τούτοις η υγεία του Ραυμόνδου δεν...

υφος των επιστολών του ή άλλοιώς της...

Ούτες πάλιν είνισσε την κεφαλήν και...

«Ελάχιστον τρώνετο πράγμα ήρκεσαν να...

«Θέλουν διά της βίας να με πείσουν...

«Τόσο έχουν δικαίον οι οικείοί σας μαρ...

«Τόσον πολύ; — Ναι. — Είναι σπουδαίον τούτο...

«Είς ταύτα η Σουλβία άπήντα χαριεντι...

πράξη χάριν της υγείας του συζύγου της...

Τι να πράξει;

Κλεισθείσα εις το προσευχητήριόν της ήρ...

«Το ανθρώπιον του κόσμου καλής οικο...

«Μίαν μόνην έλπίδα, μίαν έχω, τώ έιπε...

«Πώς συμβαίνει, κυρία, ώστε ο κ. δε...

«Υπάρχει λόγος; έιπεν εκείνη ταπει...

«Εννοώ, κάποιος γυνή τις άναμφιβό...

«Ποτέ! — Παράδοξον! — Νομίζει ότι ή τιμή του...

«Τόσον πολύ; — Ναι. — Είναι σπουδαίον τούτο...

«Από τής ημέρας ταύτης οι κάτοικοι των...

«Ωμλήσατε, κυρία, δεν εινε δυνατόν...

— Πώς θα σάς δεχθῆ; — Όλίγον με μέλει...

— Είναι γενναίόφρων; — Η μαρκησία ειδήσασεν επί στιγμήν...

— Τότε έχει καλώς; πρέπει να υπάγῃτε...

— Όχι εις έμέ, έιπεν υπερηφάνως η μαρ...

Τά έτη, πρὸ πάντων η θλίψις, είχαν κα...

«Η δε άπόφασις, ην έσχημάτιζεν, ηδη...

— Δεν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δέν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δέν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δέν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δέν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δέν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δέν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δέν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δέν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δέν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Τὴν γνωρίζετε; — Όλίγον. Πρέπει να ομολογήσω...

— Μη φοβείσθε. Τὰ μίση και αι ζηλο...

— Όχι, δεν τον αγαπῶ, δεν τον αγαπῶ...

— Ναι, τί δύναται να γίνη η ζωή μας...

— Βεβαίως, κυρία, είσθε αξιολύπητος...

— Δεν πιστεύω, δεν αισθάνεται καμμίαν...

— Δεν έχει βλαβή; άδικον, αν δεν εινε η...

— Δεν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δεν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δεν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δεν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δεν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δεν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δεν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δεν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δεν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

— Δεν εννοώ πώς δεν έχετε καμμίαν...

Και γουπιτήσασα η μαρκησία εκλινε την...

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Η Ίερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος δε' έγκυκλίου αυτής ανήγγειλε την αδόξηση της πριγκιπίσσης Σοφίας προσέλευσεν εις τοδς κόλπους της ορθοδοξίας τελεσθησομένην δια του Χρισματος σήμερον ήμέραν του Μεγάλου Σαββάτου. Έπι τούτω ψαλήσονται δοξολογίαί εν άσπι τοις ναοίς του Κράτους, εις ούς θα παραστώσι πάσαι αι πολιτικάι και στρατιωτικάι άρχαι. Το Χρίσμα θα τελεσθί εν τώ Ανακτορικώ ναώ επί παρουσίαι μόνου του Βασιλέως και της Βασιλικής οικογενείας. — Έθνημοσιεύθη Β. Διάταγμα της λήξεως της Α' συνόδου της ΙΒ' βουλευτικής περιόδου. — Η Βασιλική οικογένεια αναχωρεί την Δευτέραν του Πάσχα εις Έπτανήσον. — Ο έθνικός Ιστορικός και καθηγητής του Πανεπιστημίου Κωνσταντίνος Παπαρηγόπουλος απέθανε. Τόν επιτάφιόν του εξέφωνησεν ο καθηγητής της Ιστορίας κ. Σπ. Λάμπρος. — Ένεκα συγκαρούσεως προς την Νομαρχίαν τό Δημοτικόν συμβούλιον Αθηναίων, θεωρήσαν έαυτό προσβεβλημένον, υποβάλλει εν σώματι την παραίτησίν του. — Συνήλθον εις γενικήν συνέλευσιν τά μέλη της Στρατιωτικής Ένώσεως υπό την προεδρείαν του Διαδόχου, παριστομένου και του βασιλόπαιδος Νικολάου. Ο λοχαγός του πυροβολικού κ. Λακαθιώτης εξέθηκε τόν σκοπόν του σώματός και την οικονομικήν κατάστασιν αυτού, είπων, ότι οι μέτοχοι άνέρχονται εις 1945 και τό μετοχικόν κεφάλαιον εις 497.000 και ότι τό κέρδος άνήλθεν εις 47,000. Μετά τούτο έγινεν ή εκλογή των συμβούλων και των έποπτών. — Α' έργασίαι του σιδηροδρόμου Τριπόλεως έπισπεύδονται ίνα τό τμήμα παραδοθί πρό του εις Εδρώπην ταξειδίου του Βασιλέως. — Εις τά έγκαίνια θα παραστή και ή Α. Μεγαλειότης συνοδευομένη και υπό του κ. Πρωθυπουργού. — Μετά την νόμιμον δοκιμασίαν ή Ιατρική σχολή συνελθοσα άνεκήρυξεν ύψηγητάς τόν μέν κ. Α. Χαραμής επί των ούροποιητικών άσθενειών, τόν κ. Δ. Μπαλάνον της χειρουργίας και μαιευτικής και τόν κ. Ι. Καρυοφύλλην του μαθήματος της νευρολογίας και παθολογίας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Η δούκισσα Μ. Ελισάβετ, σύζυγος του Μ. δουκός Σερβίου προσήλθεν εις την ορθοδοξίαν λαβοσα τό χρίσμα εν Πετρούπολει την παρελθοσαν Κυριακήν. — Ο μέγας δούξ Νικόλαος θετός του Τσάρου απέθανεν. — Ο στρατάρχης Μόλκε απέθανε. Την κηδείαν του ήκολούθησαν ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας και πάντες οι Γερμανοί ήγεμόνες. Διστάχθη έκτακτικον πένθος του στρατού. — Κατά τόν εισαχθέντα εις την Αγγλικήν Βουλήν προϋπολογισμόν τά μέν έσοδα άνέρχονται εις 90 1)2 εκατομμύρια λιρών στερλινών, τά δε έξοδα εις 88 1)2 εκατομμύρια.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Συνεπεί ειδικής έντολής του Γαλλικού ύπουργείου της Παιδείας άφίκετο ο πρόφην έταίρος της ένταφθα Γαλλικής σχολής κ Ζαμώ, ο διενεργήσας κατά τό παρελθόν έτος τάς εν Έλικώνι άνασκαφάς καβ' δε άπεκαλύφθη τό Ιερόν των Μουσών. Πιθανώς ο κ. Ζαμώ θα εξακολουθήσθι τάς εύτυχείς αυτού άνασκαφάς μεθ' ο ίκονακάμπει εις Γαλλίαν άπως αναλάβθι την θέσιν του καθηγητού. — Έν τινι άγρῷ πλησίον του Χαλεπίου άνεκαλύφθη άρχαία οικοδομή, ής τό έσωτερικόν είνε μυστηριώδες. Έπί του άνω μέρους της θύρας ύπάρχει ει

κόν γλαυκός και άλλαι μορφαι, πλησίον δε της εισόδου κείνται εξ σαρκοφάγοι εκ λίθου περιέχοντες ανθρώπινα όστά. Άπέναντι τούτων ύψούσαι στήλη μετά ζωνών εκ μετάλλου και πρό αυτής δόο προς άλληλα προσκεκολλημένα άγγεια.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η κυρία Αθηνά χήρα Α. Καφτανζόγλου, ει ήν δια κληρονομίας περιήλθον τά χειρόγραφα του άειμνήστου καθηγητού της Θεολογίας Κ. Κωντογόνου, προσήνεγκε ταύτα προς τό Έθνικόν Πανεπιστημιον — Ο Στάνλεϋ επανέρχεται εξ Αμερικής εις Εδρώπην, φέρων 500,000 φράγκων, δε εισέπραξεν εκ των εν τῷ Νέῳ Κόσμῳ δημοσίων διαλέξεών του.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Έν Βριστόλη την 22 τρέχοντος έδόθη συναυλία, καθ' ήν την όρχήστραν διηόθουνεν ο δούξ του Έδιμβούργου.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΠΕΡΙΕΡΓΑ—ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τά ώς είνε εξαίρετον τρώφιμον και πολύτιμον άρτυμα. Τά ώς είνε εις τό μαγειρείον ο,τι τά άρβρα εις την όριλίαν Η πόλις των Παρισίων καταναλισκει έτησίως 300,000,000 περίπου ών. Τά μάλλον περιζήτητα όμολογουμένως είνε τά ώς των όρνιθων. Η έποχή της ώστοκίας των όρνιθων άρχεται από του Ιανουαρίου, φθάνει τόν άνωτάτον όρον κατά τό έαρ, εξακολουθεϊ κατά τό θέρος και σταματά κατά την έποχην της πώσεως των πτερών. Αϊ όρνιθες δύνανται να γεννησιν και άνευ της συμπράξεως του άλέκτορος, δια της τροφής, ής ο τρόπος έχει μεγάλην έπιρροην επί της ώστοκίας. Διότι κακώς τρεφόμεναι γεννώνσι όλίγα και τά ώς των είνε μικρά, λίαν παχίαι γεννώνσι όλίγα πολλάκι δε και μαλακά ώς δηλ. έστερημένα του σκληρού κελύφου. των. Τινές συμβουλεύουσι να τρέφωμεν αυτές δι' άσβεστωμένον καρπών ώς εξής: Σβύνομεν εν μέρος άσβεστου εντός δέκα μερών ύδατος, δια του ύγρου δε τούτου καταβέχομεν τόν καρπόν (κριθήν, άραβόπιτον ή σκύβαλα) και αναμιγνύομεν αυτόν δια πτύου. Η διεργετική αυτή τροφή ύποδοθηϊ μάγικως την ώστοκίαν. Ως τροφή των όρνιθων πρέπει να διδεται την πρώταν μίαν ώραν μετά την εξίερσιν μίχα διαφόρων άνεύρων μετ' πτύρων και γεωμήλων και τό έσπέρας καρπός άνάμικτος. Έπίσης έπιδρά σπουδαίως εις την ώστοκίαν ή θερμότης. Δια τούτο των σταύλων αι όρνιθες γεννώνσι άκαταπαύστως έκτός της έποχής της πτερορρησεως. Η όρνις γεννά κυρίως εν ών ήμέραν παρ' ήμέραν, ένίοτε δε κατά τρεις ήμέρας και σπανιότερον καθ' έκάστην. Καθ' όλον δε τόν βίον της δεν διδει περισσότερα των 800 ών, ήτοι: 80 τό πρώτον έτος, 120 τό δεύτερον, 130 τό τρίτον, 80 τό τέταρτον και ήττον επί ήττον κατά τά ακόλουθα έτη. Ωστε μετά παρελευσιν πέντε έτών δέον να πάσωμεν χρησιμοποιούντες ως ώστοκον και την άρίστην όρνιθα. Η όρνις άρχίζει να ώστοκίη περί την ήλικίαν των εξ μηνών έαν είνε πρώιμος.

Κατά τάς πληροφορίας του «Έρμού», της ειδικής των γραμματοσημοφίλων έφημερίδος, ο τύπος του γραμματοσήμου ήμῶν πρόκειται να μεταβληθί.

Ας τύπος του νέου γραμματοσήμου φαίνεται, ότι θα χρησιμεύσθι ή κεφαλή του Έρμου ή επί του παλαιού τοιούτου εις τά δύο κάτω άκρα θέλει τεθί έκαστέρωθεν της λέξεως λ ε π τ ά ν ή λ ε π τ ά ή δ ρ α χ μ ή ή δ ρ α χ μ α ί, ή άξία του γραμματοσήμου δια χονδρών άριθμών, άνω δε της κεφαλής του Έρμου ή λέξις Έ λ λ α ε ή. Έ λ λ η ν ι κ ὸ ν γ ρ α μ μ α τ ο σ η μ ο ν, μάλλον όμως τό πρώτον, στε πλαγίως θέλει και επί των δύο πλευρών τεθί ή λέξις Γ α χ υ δ ρ ο μ ε τ ὸ ν. Τό νέον γραμματόσημον θέλει είνε του αΐτου με τό νῦν εν χρήσει μεγέθους, καθώς και των

ιδίων αξιών. έκτός των περιπλέον προτεθησομένων τοιούτων των 2 και 4 βραχυμών. Ίσως δε προστεθί και 45 λεπτών. Πάντα ταύτα τά γραμματόσημα θέλουσιν είνε του ίδίου μεγέθους με τά νῦν εν χρήσει ίνα έφαρμοζόνται εις την διατρητικήν μηχανήν.

Έπεκράτηεν εν μέρει και ή ιδέα να τεθί ο Έρμος του Πραξιτέλους επί των ήμετέρων γραμματοσήμων, άλλ' έγκαταλείφθη αυτή, προτιμηθέντος του παλαιού ήμετέρου, όστις έντως είνε, δια τό γραμματόσημον τουλάχιστον, οκατάλληλότερος. Ίσως όμως ή κεφαλή του Έρμου ή ήδη προς τά δεξιά έστραμμένη, διευθύνεται επί του νέου γραμματοσήμου κατ' εύθείαν έμπρός.

Εις την Ιατρικήν άκαδημίαν των Παρισίων ο Ιατρός Σάε άνεκοινώσατο τοίς συναδέλφοις αυτού νέον θεραπευτικόν σύστημα της φυματώσεως. Κατά τούτο ο άσθενής έγκαίεται εις δωμάτιον μεταλλόφρακτον κλειστρόμενον στεγανῶς, εις ο εισάγεται πεπιασμένος άηρ κατάκορος σωσικρέατος. Έν τῷ δωματίῳ τούτῳ ο άσθενής διαμένει 3 ή 5 ώρας καθ' έκάστην. Πειράματα έγινοντο επί δέκα άσθενών και τά παρατηρηθέντα άποτέλεσματα λέγονται εξαίρετα και διαρκή. Η θεραπεία αυτή προβάλλει παύσιν της βηχός και των άποχρήμεων, επαναφέρει την όρεξιν και τάς δυνάμεις και επαισθητήν βελτίωσιν της καθόλου καταστάσεως.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Θ. Ι. Α λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α ν. Καλή ή ίδια άλλ' όχι και ή έκτέλεσις. Σάε συνιστώμεν και την χρήσιν του πήχως εις τό μέτρημα διότι πολλοί στίχοι ήσαν ρο ύ π ι α τινά βραχύτεροι. — Ε μ. Ψ. Ρ. Σ α ρ ά τ. Έλάσας έπιστολήν; Μυρας εύχάσι. — Ι. Κ. Τ. Α ρ γ ο ς κ. Π α ν. Μ. Ρ ό δ ο ν Ε ύ σ τ. Π Κ η ο λ ι ν. Ε. Γ. Π α ρ ι σ ί ο υ ς. Έλήφθησαν εύχαριστούμεν. — Α ρ χ α ι ο λ ό γ ο ς. Τοιούτον άρειχάλκινον νόμισμα έχει άνευρεθί πρό χρόνων και εν Κρήτη, με την διαφοράν ότι εις τό όπισθεν μέρος ένει κεφαλής γυναικός έφερα παράστασιν του Αλκυονίδου σταυροειδώς, έστολισμένην εις τό μέσον με άστέρας, ει τάς τέσσαρας γωνίας εν τετραγώνον έσκαμμένον πολλά βαθύς, τό όλον εν τῷ μέσῳ ένδς άλωνίου τετραγώνου βαθυλόσ. — Κ' Χαίρομεν ότι ή περιέργειά σας από ήμέρας εις ήμέραν αύθάνει. Απαξ δια παντός θα την ίκανοποιήσωμεν. Υπομονή. — Π ό μ. Έπρόστε, φαίνεται, να τιμωρηθίτε δια διμήνου έποχής επί πάσης συνεργασίας. Αλλά φυλλάξτε την δειξίν σας και ο κύριος ή μεθ' όμων. — Κ. Η. Ι., Μ. Τ. Α δ ρ ι α ν ο ύ π ο λ ι ν. Μ. Π. και Ελ. Η. Σ α ρ ά ν τ α. Έκ κ λ η σ ί α ς. Έλήφθησαν, εύχαριστούμεν. — Ε ύ σ τ. Δ ό θ α ν, Φ ο λ ε σ τ ο ν. Αναμένομεν την εξίερσιν άνυπομονώς. — Ε. Α. Κ α λ κ ο ύ τ α ν. Έν τῇ Γῆ της Δουλείας ή τελετή της άδελφοποιήσεως γίνεται, κατά τόν Στάνλεϋ, ως εξής: Ανοίγεται εις τόν βραχίονα έκαστου εκ των έπιθυμούντων να άδελφοποιηθῶσι μικρά τομή και έκαστος πίνει σταγόνας τινάς εκ του αίματος του έτέρου, μεθ' ο άσπάζονται άλλήλους. Έπειτα δε ακολουθεϊ ή ανταλλαγή των δώρων, καθ' ήν άνδρες, γυναίκες και παιδία φωνάζουσι και κροτοῦσι τάς χείρας, ένφ' ού ναύτοισι όρροῦνται.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Έξεδόθησαν

Μηνιαίον δελτίον, του ειδικού έμπορίου της Ελλάδος μετά των ξένων έπικρατειών. Έκ του ύπουργείου των Οικονομικών. Φεβρουάριος 1891 άριθ. 2. Μετά καρδιά προδομένη ποιήματα υπό Γ. Μαρτινέλη, ανατύπωσις εκ της Ποικίλης Στοάς. — Αριστοτέλους Βαλαωρίτου Ποιήματα. Τόμοι 2. Έκδοσις Ι. Α. Βλαωρίτου και Μ. Π. Λάμπρου, περιλαμβάνουσα πάντα τά μέχρι τούδε γνωστά ποιήματα αυτού και τινά ανέκδοτα.